

„Jane Austen
legméltóbb utódja.”
– *Entertainment Weekly* –

A NEVELŐNŐ LECKÉJE

A LÁNY
ÉS A HERCEG
2.

*finep
selection*

TESSA DARE

TESSA DARE

A
NEVELŐNŐ
LECKÉJE

A LÁNY
ÉS A HERCEG
2.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Prologus

ALEXANDRA MOUNTBATTENNEK MEGVOLT a magához való esze. Legalábbis a barátnői szerint.

Az igazság viszont az, hogy Alexnek nagyon is el tudott menni az esze... legalábbis, ha vonzó, csillogó zöld szemű úriemberek tűntek fel a láthatáron. Máskülönben nem csinált volna bolondot magából, amikor összefutott a könyvesboltban a Szívtipróval.

Még most, több mint fél évvel később is újra tudta élni a kínos jelenetet; lepergett előtte, mintha egy színdarabot nézett volna.

Helyszín: Hatchard könyvesbolt.

Időpont: egy novemberi szerda délután.

Szereplők: természetesen Alexandra és három legjobb barátnője: Nicola Teague, Lady Penelope Champion és Emma Pembroke, Ashbury hercegnéje. Mindemellett a főszerepben debütáló (és itt dobpergést kérünk) Könyvesbolti Szívtipró.

Függöny fel!

Alexandra egyik karjában Nicola könyvtornját egyensúlyozta, miközben azt a könyvet olvasta, amelyiket a másik kezében tartott. Messier *Csillagthalmazok és csillagködök katalógusát*, amit az

antikvárrészlegből szerzett, és számára valódi kincs volt. Már ezer éve vadászott egy használt példányra. Újonnan nem engedhette meg magának.

Az egyik pillanatban még elmélyülten böngészte a csillagködök leírásait, aztán...

Bumm. Egy kozmikus erejű ütközés következett be.

Az ok tisztázatlan maradt. Talán Alexandra lépett rosszul, vagy a férfi fordult meg figyelmetlenül. Teljesen mindegy. Akármelyikük könyöke lökte is meg a másik karját, a fizika hatás–ellenhatás törvénye óhatatlanul érvénybe lépett. A többi a gravitációra maradt. Alex összes könyve a padlóra zuhant, és amikor felpillantott a könyvhalmom mögül... a férfi ott volt előtte.

Zabolátlan, barna tincsek, divatos öltözék, a kölnije maga a bűnbeesés... És a mosolya... Gyerekkora óta nyilvánvalóan tökélyre fejlesztette annak érdekében, hogy a nők bármit megbocsássanak neki.

Elbűvölően sármos volt, ahogy összeszedegette a könyveket. Alex csak bámulta.

A férfi megkérdezte, hogy hívják; Alex csak hebegett.

A férfi megkérte, hogy ajánljon neki egy könyvet – ajándékba. Azt mondta, két fiatal lánynak kell. Alex csak habogott.

A férfi olyan közel lépett hozzá, hogy érezte a földes-fás illatát. Ó, de még milyen férfias illata volt! Majdnem beájult tőle az antikvár könyvek közé.

De akkor a férfi ráemelte azt a meleg, zöld tekintetét, és mélyen a szemébe nézett, ahogy csak ritkán szokott az ember a másikra, mert azzal ő maga is elkerülhetetlenül kitárulkozik. Hatás–ellenhatás törvénye.

Úgy érezte magát, mintha az egyetlen nő lenne a könyvesboltban. Vagy a világon. Vagy az egész univerzumban.

A pillanat örökkévalóságnak tűnt, mégis véget ért. Túlságosan is hamar.

A férfi mélyen meghajolt, búcsút intett, és elsétált Messier *Csillag-halmazok és csillagködök katalógusával*, Alexandra pedig ott maradt, kezében egy jó kislányoknak címzett jellegtelen gyűjteménnyel.

Függöny le.

Vagy legalábbis itt kellett volna véget érnie a történetnek.

Alex elhatározta, hogy kitörli a találkozást az emlékezetéből, de Penny – a gyógyíthatatlan romantikus – nem engedte. Mivel a férfi nem árulta el, hogy hívják, Penny egyre viccesebb címekkel illette. Először egyszerűen csak Könyvesbolti Szívtipró volt, de ahogy teltek a hetek, egyre magasabbra tört a ranglétrán. Mr. Regényhős. Kult uraság. Lord Irodalom. Hatchard hercege.

– Hagyd már abba! – tiltakozott Alex újra és újra. – Mikor volt már ez! Nem is gondoltam rá azóta! Ő meg rám pláne nem. Az égvilágon semmi sem történt.

Leszámítva, hogy azért az nem volt egészen *semmi*, és Alex ostoba emlékezete megszépítette a találkozást, szivárványokat és szikrákat képzelt hozzá, míg végül olyan lett, mint... ha *valami* lett volna. Valami, ami túlságosan kínos volt ahhoz, hogy valaha is hangosan bevallja... Még Pennynek, Emmának és Nicolának sem mondta volna el. Igazság szerint még magának sem vallotta be szívesen.

Attól a naptól kezdve, amikor belépett a Hatchard vagy a Múzsák Temploma könyvesboltba, vagy akár a Minerva Könyvtárba – a férfit kereste. Eljátszott a gondolattal, hogy egy szép napon talán újra egymásba botlanak, és egy délutáni tea mellett, ami aztán vacsorába torkollik, a férfi bevallja, hogy ő is folyamatosan járta a könyvesboltokat a találkozás reményében. Mert természetesen az alatt a kétperces, fájdalmasan egyoldalú beszélgetés alatt megvilágosodott

és rájött, hogy mindig is egy szétszórt, esetlen, munkásosztálybeli lányra vágyott, aki olyan apró termetű, hogy befér egy konyhaszekrénybe.

Pontosan te vagy az, akire vártam.

Most, hogy megtaláltalak, soha nem engedlek el.

Alexandra, szükségem van rád.

Na, ennyit a józan észről!

Alex bérből élt. Gazdag ügyfelei otthonában állította be a pontos időt, nem volt ideje álmodozni. Voltak céljai, és tett is értük. Büszke elszántsággal a szemében két lábbal állt a földön, a racionalitás talaján.

Soha nem ragadtatta volna magát romantikus ábrándokra.

Sajnos azonban a képzelete túlszárnyalta ezt a tényállást. Képzeletében a délutáni teázgatás a parkban tett sétákhoz, mély beszélgetésekhez, csillagos égbolt alatt elcsattanó csókokhoz vezetett, és – Alexandra maga is szégyenlősen elpirult a gondolatra – esküvőhöz.

Igen. Egy esküvőhöz.

*Elfogadod ezt a férfit, a Gyermekkönyvek Téréen Borzalmas Ízléssel
Bíró Nevenincs Könyvesbolti Szívtiprót hites férjedül?*

Képtelenség.

Miután hónapokon át nem tudott szabadulni ettől az agyrémtől, Alex feladta. A saját fantazmagóriáit – akármilyen örültségek voltak is – legalább titokban tarthatta. Soha senkinek nem kell tudnia róluk. A Könyvesbolti Szívtipróval minden valószínűség szerint soha többé nem találkozik – gondolta egészen addig a reggelig, amikor mégis találkoztak.

Első fejezet

CHASE REGGELE UGYANÚGY INDULT, mint az összes többi az utóbbi időben. Tragikus végkifejlettel.

– Meghalt.

A férfi az oldalára fordulva álmosan pislogott, amikor Rosamund arca jelent meg előtte.

– Ezúttal mi okozta?

– Tífusz.

– Csodás.

A kanapé karfájába kapaszkodva ülő helyzetbe húzta magát. Aztán fejbe kólintotta a büntudat. Megdörzsölte a sajtó halántékát, keservesen bánta már a görbe éjszakát. Ahogy a hajnali futó kalandot is. És ha már itt tartunk, az egész züllött fiatalságát. Annyi megbánnivalója volt, hogy külön időt kellett volna szakítania rájuk délutánonként.

– Azzal várhatunk.

Megvárhatnák, amíg már nem zúg a feje, és lemossa magáról a francia parfüm émeleyítő illatát.

– Daisy azt mondja, azonnal el kell temetni, különben a fertőzés elterjedhet. Most készíti elő a holttestet.

Chase felnyögött. Nem látta értelmét a vitatkozásnak. Jobbnak tűnt túlesni a dolgon.

Miközben haladtak felfelé a gyerekek birodalmába vezető négy lépcsősoron, kérdőre vonta a tízéves gyámleányát.

– Nem tudnád észhez téríteni?

– Mert te nem?

– A te húgod.

– Te vagy a gyámja.

Chase fájdalmas arccal megdörzsölte a lüktető halántékát.

– Nem erősségem a fegyelmezés.

– Ahogy nekünk sem az engedelmesség – vágott vissza Rosamund.

– Észrevettem. Láttam ám, hogy zsebre vágta az asztalon hagyott shillinget. – Miután felértek a lépcsőn, befordultak a folyosóra. – Ide figyelj, ennek véget kell vetni! Egy jobb bentlakásos iskola nem vesz fel se pitiáner tolvajokat, se sorozatgyilkosokat.

– Ez nem gyilkosság volt. Hanem tífusz.

– Hát persze.

– És nem akarunk bentlakásos iskolába menni.

– Rosamund, itt az ideje, hogy megtanulj egy kemény leckét. – Kinyitotta a gyerekrezidencia ajtaját. – Az élet nem kívánságműsor.

Ha valaki, Chase nagyon is jól tudta ezt. Dehogyan akarta ő két árván maradt lány gyámságát vállalni. Vagy a soron következő lenni a Belvoir hercegség örökösödési rendjében. Pláne néhány nap leforgása alatt a negyedik temetésen is részt venni. Mégis itt volt.

Daisy feléjük fordult. Szalmaszőke fürtjeit sötét hálófátyol takarta.

– Kérem, róják le kegyeletüket!

Intett Chase-nek, hogy lépjen előre. A férfi erre engedelmesen odament mellé, és lehajolt, hogy a lány feltűzhessen egy fekete kar-szalagot az ingujjára a gyász jeleként.

– Sajnálom – mondta Chase.

Nagyon is. Nem is tudja, hogy mennyire.

Megállt az ágy fejénél, és lenézett az elhunyra. A kísértetiesen sápadt arcra, a fehér lepelbe burkolt testre. A szemét gombok takarták. Hála istennek! Átkozottul idegesítő, amikor olyan üveges, kifejezés-telen tekintettel néznek fel rá.

Daisy megfogta a gyámja kezét, majd lehajtotta a fejét. Miután a vezetésével elmondták a Miatyánkot, oldalba bökte Chase-t.

– Mr. Reynaud, szíveskedjen mondani néhány szót.

Chase a mennyezetre emelte a tekintetét. Uram, segíts!

– Mindenható Atyánk! – kezdte levert hangon. – Gondjaidra bíz-zuk Millicent lelkét. Porból lettünk, porrá leszünk. Fűrészporból fű-részporrá. Nem sok szó hagyta el a száját, és még kevesebb önálló mozdulat jellemezte, mégis emlékezni fogunk rá az állandó, egyesek szerint letörölhetetlen, tudniillik festett mosolyáról. Megváltónk ke-gyelméből tudjuk, hogy fel fog támadni, talán már ebédre. – Az or-ra alatt hozzátette: – Sajnos.

– Ámen – mondta zárszóként Daisy.

Ünnepélyesen leeresztette a babát a fából készült játékládjába, majd lecsukta a fedelet.

A nyomasztó csöndet Rosamund törte meg:

– Menjünk le a konyhába, Daisy! Vajas-dzsemes zsemlet fogunk reggelizni.

– Itt fogtok reggelizni, a gyerekszobában – javította ki Chase. – A nevelőnők majd...

– Nevelőnőnk? – Daisy szende, ártatlan pillantást vetett rá. – De hát pillanatnyilag nincs is nevelőnőnk...

Chase fájdalmasan felsóhajtott.

– Ne mondd, hogy az új is felmondott! Tegnap vettem fel.

– Megszabadultunk tőle... tizenhét óra tizenöt perc alatt – válaszolta büszkén Rosamund. – Új rekord.

Ez hihetetlen!

Chase a falon lógó világtérképhez lépett, és kihúzott egy rajzszöveget a keretből.

– Erről beszélek. – Azzal találokra bele is dőfte azt a szöveget egy gyanútlan országba, majd ellentmondást nem tűrően rámutatott. – Bentlakásos iskolába küldelek titeket ide. Jó szórakozást – hunyorogott a térképre – Máltán!

Azzal kiviharzott a szobából, ismét megmászta a négy lépcsősört, ezúttal lefelé, majd még egy félemelettel lejjebb, át a konyhán, és megérkezett a lakosztályához. Belépett, magára zárta az ajtót, és bosszúsán kifújta a levegőt.

Egy független úriemberhez képest átkozottul kimerült volt. Ráfért volna egy fürdő, egy borotválkozás, egy váltás tiszta ruha és némi fejfájás-csillapító por. Barrow egy óra múlva érkezik az átnézendő papírokkal meg az aláírandó váltókkal. A klubban este fergeteges mulatságot rendeznek. És most még egy újabb nevelőnőt is keresnie kell.

Mindezek előtt azonban szüksége volt egy italra.

A pohárszék felé indulva megkerült egy letakart kártyaasztalt és jó pár falnak támasztott festményt, amik mind arra vártak, hogy felakasszák őket. A lakosztálya még nem készült el teljesen.

Az emeleten persze volt egy jól berendezett hálószobája, de neki olyan helyre volt szüksége, ami olyan távol esik a gyerekszobától,

amennyire ez ebben az épületben csak lehetséges. Ez a stratégia legalább annyira szolgálta a lányok javát, mint a sajátját. Jobbnak látta, ha nem is tudja, miben mesterkednek odafent a gyámleányai, és ők sem tudhatják meg, hogy ő idelent milyen ördögtől való dolgokat művel.

Kibontott egy üveg bort, és töltött magának egy nagy pohárral. Kicsit korán volt még a burgundihoz, de mit számít. Elvégre gyászol. Akár Millicent emlékére is emelhetne volna a poharát.

Az ital felét egy húzásra lehajtotta, amikor halkán kopogtak. Nem a konyhába vezető ajtón, hanem azon, amelyik egy mellékutcára nyílt.

Chase halkán káromkodott egyet a burgundija felett. Biztos Colette az, gondolta. Az egyik éjszaka nagyon jól érezték magukat együtt, de akkor ezek szerint sem a jól megalapozott hírneve, sem a búcsúcsokor nem érte el a kívánt hatást. Kénytelen lesz hát szemtől szembe színt vallani.

Nem maga az oka, kedvesem. Hanem én. Reménytelen eset vagyok. Jobbat érdemel.

Mindez igaz is volt, bármennyire is elcsépeletnek hangzott. Az emberi kapcsolatok terén, akár a nőket, akár másokat illetően, Chase egy szabályhoz tartotta magát.

Csak semmi elköteleződés.

Eszerint élt, eszerint szeretkezett. Ez vezette, amikor úgy határozott, hogy a gyámleányait internátusba küldi. Ha ígért valamit, azal csak fájdalmat okozott.

– Jöhetsz – szólta ki, és még csak meg sem fordult. – Nyitva van.

Hűvös légáramlat csapta meg a nyakát, amikor az ajtó kinyílt, majd újra becsukódott. Mintha hűvös ujjak simítottak volna rajta végig.

Elővett még egy poharat, és megtöltötte.

– Nem volt még elég, igaz? Te kis telhetetlen. Gondoltam, hogy nem véletlenül hagytad itt a harisnyád azon az... – ekkor megfordult, kezében két borospohárral, az arcán csibészes félmosollyal – ...éjszakán.

Nocsak. A lány, aki belépett, nem Colette volt.

Nagyon nem.

Egy alacsony, sötét hajú, fiatal nő állt előtte. Egy kopott, barna táskát szorongatott a kezében, a tekintetében mélységes rémület. Chase látta, ahogy kiszalad a vér az arcából, és a nyaka tövében forró, vöröslő pírként összegyűlik.

– Jó reggelt! – üdvözölte barátságosan.

A lány hallhatóan nyelt egyet.

– Parancsoljon! – nyújtotta felé a bal kezében tartott teli borospoharat. – A magáé. Úgy nézem, magára fér.

Ő.

Ő volt az. Alexandra bárhol felismerte volna. Azok a vonások bevérsődtek az emlékezetébe. Felejthetetlenül jóképű volt. Veszélyesen csillogó zöld szempár, dús és hullámos, sötét haj, és az a csábító félmosoly, aminek bármelyik erényes nő áldozatul eshet.

Alexandra azon kapta magát, hogy szemtől szemben áll (noha ő túl alacsony termetű volt ahhoz, hogy ez szó szerint igaz legyen) a Könyvesbolti Szívtipróval. Teljes testközelségben.

De még milyen testtel!

Könyékig feltűrt ing, kigombolva, kraváti nélkül... Alexandra lesütötte a tekintetét, hogy meg ne bámulja. Te jószágos ég! Meztől volt.

– Én... én... Bocsásson meg, azt hittem, hogy ez a cselédbejáró. Máris távozom.

Hogy elrejtse az arcát, lehajtotta a fejét, és magában azért imádkozott, hogy a férfi fel ne ismerje. Ha most elmegy, még hozzá gyorsan, talán még túlélheti ezt a találkozást.

– Nem tévedett. Néhány hete még valóban cselédszállás volt. Most viszont éppen átalakítás alatt áll, hogy megfeleljen a személyes igényeimnek. Ahová elvonulhatok. Ez lesz az én menedékhelyem.

Alexandra tekintete végigsöpört a szobán. A férfi „igényei” elég nyilvánvalóak voltak. Feltöltött pohárszék. Puha dívány. Sötétlila bársonyfűggönyök. Egy bozontos állat bőréből készült szőnyeg. A falon szarvasagancs.

És rajta az az otffejtett fél pár combharisnya, amit említett is. Az agancs egyik villás ágáról lógott a megadás fehér zászlajaként.

Mintha egy örömtanyára tévedt volna.

Alex borzasztó kínosan érezte magát. Izzadság gyöngyözött a homlokán.

– Úgy látom, zavarok. Majd máskor visszajövök.

Táskáját a kezében szorongatva ki akart slisszanni a férfi mellett.

Csak hogy ez egyáltalán nem volt egyszerű. Chase túlságosan gyors, túlságosan magas volt. Túlságosan izmos és férfias. Egyetlen oldalra tett lépéssel elzárta előle az ajtóhoz vezető utat.

– Örömmel látom, higgye el!

Én annak örülnék, ha egyáltalán nem látna.

Alex az egyik kezével beárnyékolta az arcát, és vetett egy oldalpillantást a falnak támasztott egyik festményre. Egy meztelen nőt ábrázolt, aki egy gondosan elhelyezett legyezővel eltakarta a teste legintimebb részét.

– Hagytam itt egy névjegykártyát a múlt héten. A házvezetőnőjével szeretnék beszélni, hogy felajánljam a szolgálataimat.

– Hogyne, nincs akadálya.

– Akkor talán átirányítana hozzám.

– Én szoktam elbeszélgetni a jelentkezőkkel. Úgy gondolom, időtakarékosabb.

Alex meglepetten pillantott fel rá. Felettébb szokatlan dolog, hogy a ház ura interjúztatja a saját alkalmazottait, pláne azt, akinek az egyetlen feladata csak az lenne, hogy heti egyszer a greenwichi középídhöz igazítsa az órákat.

– Bocsásson meg! Kicsit elébe szaladtam a dolgoknak. – A férfi biccentett, és sietve meghajolt. – Chase Reynaud.

Chase Reynaud.

Mr. Charles Reynaud.

Mrs. Alexandra Reynaud.

Az isten szerelmére! Hagyd már abba!

A férfi letette a poharakat, és a kezét a nadrágjába törölte.

– Megbeszélhetjük az azonnali munkába állását. Helyezze magát kényelembe!

Alex legszívesebben láthatatlanná vált volna. Az ablakok felé indult, részben, hogy elbújhasson a függönyök mögött. De azért is, mert vonzotta a sárgaréz csillogás.

Csak nem...?

De igen. Félrehúzta a padlizsánszínű bársonyfüggöny egyik ráncaát, és amiben reménykedett, valóra vált.

Egy távcső volt ott!

Gyermekkorra óta lenyűgözte az éjszakai égbolt. Egy kereskedőhajó fedélzetén nem sok szórakozásra nyílik lehetősége az embernek napnyugta után. Miután folyton elkéreggette az apjától a távcsövet, a

férfi végül beadta a derekát, és vett neki egyet. Itt Londonban most beérte egy összecsukszóval, amit tizenhat shillingért vett egy lencsecsizolónál. Egy amatőr műszerrel.

De ez...

Kétségtelenül a legcsodálatosabb tárgy volt, amit valaha megérintett.

Gondolkodás nélkül lehajolt, és belenézett az okulárba. Így kiderült, hogy a távcső a szemközti ház padlászobaablakára irányul. Biztos egy csinos fiatal szobalány lakott ott, vagy kettő.

Alex elfordította ebből a kukkoló lesállásból, és a tér közepén lévő kis parkra irányította. Jó ég! Egyenként ki tudta venni a földből előbújó sárgászöld fűszálak életét.

Mögötte pohár koccant. Alex megijedt, hátraugrott, a hirtelen mozdulat közben azonban megütötte a forgóállványt, és ahogy a teleszkóp megpördült, a csöve feldöntötte a mellette álló vázát, amit egy vetődéssel épphogy csak elkapott a levegőben. Ez aztán igazi szakértelemre vall! *Szóval igen, azért vagyok itt, hogy felajánljam szolgálataimat, miszerint drága, érzékeny műszerekkel fogok bánni.*

– Bocsásson meg, nem értettem tisztán a nevét, Miss... ?

Alex nyelve mintha tengerészcsomóba lett volna kötve.

– Mountbatten – bökte ki. – Alexandra Mountbatten.

Chase félrehajtotta a fejét, és mélyen a szemébe nézett. Ugyanazzal a kutató pillantással, mint a könyvesboltban.

Alexandra szíve összeszorult a várakozástól.

Persze nem számított szerelmi vallomásra. Legfeljebb egy egyszerű kérdésre, hogy: *Nem találkoztunk már valahol?* Vagy talán még annyira, hogy: *Ó, persze. A Hatchardben, nem igaz?*

– Miss Mountbatten. Örülök, hogy megismerhetem.

Ó, dehogyis emlékszik a találkozásukra!

Még szerencse! – mondta magának. Különben egy kétbalkezes, dadogós, könyvimádó libaként élne az emlékezetében, aki nem is lehetne rajongás tárgya. Így az, hogy nem emlékezett rá, valódi áldás volt. Nem kell több időt vesztegetnie az álmodozásra.

Semmi értelme csalódottnak lennie. Megbántódni rajta még értelmetlenebb.

Ezzel a férfival kapcsolatban azonban minden észérv cserben hagyta. Igenis megbántva érezte magát, ha csak egy kicsit is. A saját ostobaságának ez az egyértelmű bizonyítéka valahol azért bántotta a büszkeségét.

A férfi elvette a dermedt viasszal borított gyertyatartót és a két üres brandysopoharat az asztról.

Lekapta az otffelejtt fél pár combharisnyát az agancsról, és – rövid gondolkodás után, hogy hová is rejtse – gombóccá gyűrve egy párna mögé gyömösölte.

– Tényleg mennem kell – mondta Alexandra. – Úgy tűnik, megzavartam valamiben, és én...

– Nem zavart meg semmiben. Legalábbis semmi fontosban. – Megveregette a karosszék támláját. – Foglaljon helyet!

Alexandra zsibbadtan huppant le a felkínált székre. A férfi a szemközi díványra dobta le magát. Abból, ahogy a matracba süppedt, Alexandra gyanította, hogy a rugókat igencsak igénybe vehette a sok szenvedélyes ölelkezés.

A férfi egy utolsó – sikertelen – kísérletet tett arra, hogy rendbe szedje magát, és végigsimított a zilált barna haján.

– Nálam kettőről kell gondoskodni.

Az órák.

Igen. Koncentráljunk az órákra! Azokra a ketyegő számlapokkal, mutatókkal és fogaskerekkel bíró szerkentyűkre. Ezzel kereste a

kenyerét, és az utóbbi években már Mayfair minden cselédbejáróján bekopogott, hogy újabb ügyfeleket találjon. Most sem azért jött, hogy bámulja a férfi finom mellkaszőrzetét, a fekete gyászszalag jelentésén mélázzon, vagy ostoba ábrándokba ringassa magát arról, hogy a férfi a karjába zárja, bevallja, hogy hónapokon át epekedett utána, megfogadva, hogy jó útra tér most már, hogy általa értelmet nyert az élete.

Képzeltben bezárta a fantáziaszüleményeit egy ládába. Rácsapta a fedelét, le is szíjazta, le is lakatolta, majd letaszította egy szikláról.

Ez is csak egy üzleti megkeresés volt, mint a többi.

A férfi folytatta:

– A múltjuktól nem sokat tudok. Több különböző rokonnál is megfordultak, mielőtt végül ősszel hozzám kerültek.

Tehát családi örökségek.

– Biztosan drágák.

– Ó, igen – felelte szárazon Chase. – Azok. Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs, mihez kezdjek velük. A címmel együtt kaptam őket.

– A címmel? – visszhangozta Alex.

– Belvoir. – Miután a lány nem válaszolt, Chase hozzátette: – A Belvoir hercegi címmel.

Alex hangosan felnevetett.

Herceg? Ó, Penny mekkorát nevetett volna! Hát nem megmondta?

– Higgye el – folytatta –, én is abszurdnak tartom. Egyelőre csak a várományosa vagyok a címnek. Mivel azonban a nagybátyám egészsége megrendült, jogilag nekem kell a helyébe lépnem. A hercegséggel járó kötelességek mind megilletnek, a kiváltságok közül semmi.

– Lemondóan intett a lány felé. – Nos, akkor. Tanítson.

– Hogy mondja? Bocsánat...

– Érdeklődhetnék a végzettsége és a munkatapasztalata felől, de szerintem időpocsékolás. Tarthatnánk helyette... egy kis bemutatót.

Bemutatót? Meg akarja ismerni az óraművek működését? A kronométerre gondolhat. Végül is el tudta volna magyarázni, hogy azok miért pontosak, míg a rendes órák naponta több percet is veszíthetnek.

– Mégis mit taníthatnék én magának?

A férfi vállat vont.

– Bármit, amiről úgy gondolja, hogy rám fér.

Alex nem bírta tovább. A kezébe temette az arcát, és felnyögött.

Chase azonnal hozzáhajolt.

– Beteg? Remélem, nem tífusz.

– Nem, ezt csalódnak nevezik. Másra számítottam. Több eszem is lehetett volna.

A férfi felhúzta a szemöldökét.

– Pontosan mire számított?

– Nem akarja azt maga tudni.

Én pedig nem akarom elmondani.

– Ó, dehogynem.

– Nem, nem akarja. Tényleg nem akarja. Eszébe sem jut ilyesmi.

– Ugyan már! Ez a nagy tiltakozás csak még inkább felkelti az ember kíváncsiságát. Ki vele, mire számított?

– Egy úriemberre – bökte ki a lány. – Arra számítottam, hogy egy úriember fogad.

– Nem tévedett. Az is vagyok. Elvégre az uralkodó osztály tagja leszek.

– Nem úgy értettem. Azt hittem, hogy egy tisztességes, tapintatos, becsületes úriemberhez lesz szerencsém.

– Á! Ez valóban téves feltételezés volt a részéről – mondta Chase.

– Nyilvánvalóan. Csak nézzen magára!

Miközben beszélt, Alexandra tekintete lefelé, a férfi széles válla felé kalandozott. Aztán a gyűrött vászoningen át a kigombolt ingnyakból előbukkanó, szabadon hagyott mellkasra. A sima, feszes bőrre, a kirajzolódó izmokra, és...

És Alex most már szemérmetlenül bámulta.

– Nézzon csak körül! Borospoharak szerteszét az asztalon. A női parfüm illata még mindig a levegőben terjeng. Miféle úriember interjúztatja a leendő alkalmazottait egy ilyen... – a szavakat keresve maga köré mutatott – ...örömtanyán?

– Örömtanya? – visszhangozta jót derülve a férfi. – Ó, ez tetszik! Kedvem lenne rávésni egy táblára, és kiakasztani az ajtóra.

– Szóval most már érti a tévedésemet. – Csak úgy ömlöttek a szavak Alexből, elhamarkodottan és meggondolatlanul, és nem tudta őket magában tartani. Sem visszaszívni. – Amikor beléptem, ostoba módon olyan férfira számítottam, aki soha nem engedné meg egy hölgynek, hogy fél pár combharisnyában útnak induljon Londonban, és aki ezt ne tartaná fontosnak. A harisnya igenis fontos, Mr. Reynaud. Akárcsak a nők, akik viselik őket. – Reményvesztetten a férfi fekete karszalagja felé intett. – Mindezt úgy, hogy közben gyászol.

– Na, ezt meg tudom magyarázni.

– Kérem, ne tegye! Ez a lecke már így is elég kegyetlen. – Alex megrázta a fejét. – Aztán ott van a távcső.

– Várjon egy pillanatot! – A férfi hirtelen kihúzta magát. – Mi köze van a távcsőnek bármihez is?

– Az – mutatott előre Alex a kinyújtott karjával – egy valódi Dollond. Negyvenhat hüvelykes akromát, három és háromnegyed hüvelykes rekesznyílású, hármas objektívvel. Csiszolt faburkolat,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

sárgaréz húzócsövek. A földi objektumokat hatvanszorosára, az égi-eket száználcvanszorosára képes felnagyítani. Más nem is álmodhat ilyenről, maga meg hagyja, hogy itt porosodjon. Ettől... hát, megszakad a szív.

Az övé darabokra tört, az biztos.

Végül is csak magát hibáztathatta. Voltak árulkodó jelek. A férfi rettenetes ízlése a könyvek terén. Az elbűvölő mosolya, ami olyasmiket ígért, amiket egy férfinak sem áll szándékában betartani. És azok a szemek... Valamiféle erős, bódító bűbájt sugároztak, és még csak annyi tisztesség sem volt benne, hogy miközben fiatal nőknek ütközik a könyvesboltokban, egy széles karimájú kalap alá rejtse őket.

Alex egyetlen vigasza az volt, hogy amint kilép az ajtón, a férfi elfelejtí ezt a beszélgetést, ahogyan korábban őt is.

– Köszönöm, Mr. Reynaud. Nagyon fontos leckét tanultam ön-től. – A lány megeresztett egy nehéz sóhajt, és a falra szegezte a tekintetét. – Agancsok. Micsoda ötlet...

Hosszan tartó csend után Chase halkán fütyyentett egyet.

Alex felállt, és a táskájáért nyúlt.

– Nem kell kikísérnie.

– Ó, ugyan már! – pattant fel Chase. – Miss Mountbatten, ez nagyszerű volt.

– Mi?

– Abszolút zseniális. Rendkívüli igényt tartok a szolgálataira.

Talán mindent félreértett. Talán nem is a Könyvesbolti Szívtipróhoz toppant be, hanem a Könyvesbolti Őrült Fickóhoz.

Aztán a férfi odament hozzá, és az addigi legmegmagyarázhatatlanabb mondat hagyta el a száját. Alex szemébe nézett, elmosolyodott, épp csak annyira, hogy egy ellenállhatatlan gödröcske jelenjen meg az arcán, és kimondta azt, amiről a lány ostoba módon álmodozott.